

Exedræ Ecclesiasticæ Sive Concionvm Moralium ... t. ...

In Dominicas totius anni

Schrötter, Johann

Coloniæ Agrippinæ, 1687

XIV. In Domin. Quinquagesimæ. Cæcus sedebat secus viam mendicans.
Luc 18. Arg. Mendicitas Bacchantium.

Nutzungsbedingungen

[urn:nbn:de:hbz:466:1-56286](https://nbn-resolving.org/urn:nbn:de:hbz:466:1-56286)

CONCIO XIV.
 IN DOMINICA QUINQUAG.
 Cæcus sedebat secus viam mendicans.

Luc. 18.

ARGUMENTUM.
 MENDICITAS BACCHANTIUM.

I. **M**Endicabulum unum, id-
 que oculis captum, à S.
 Matre Ecclesia, hodierna
 luce nobis in scenam
 producit. *Aud. Cæcus
 sedebat secus viam mendicans.* Mundo
 ad largam diem suos evocante, & affe-
 ctis ipsius sese ingurgitantibus, ipsa den-
 sissimam caliginem, & evisceraram ob-
 trudit manticam. *Cæcus sedebat secus
 viam mendicans.* Exclamare cogor cum
 Hugone à S. Victore: *Quid facit sitis in
 poculis, fames in epulis, mendicitas in
 mensarum eduliis?* Non bene conveniunt,
 nec ad unum abacum commo-
 rantur Epulo, & Lazarus. Hic ardet fa-
 turari de micis sub mensam decidenti-
 bus, ille ventre collativo gravis, Apicii
 patinas, pateramque prope nauseat
 Cleopatraz. Hic lymphâ obviâ sitis re-

Hugo à S.
 Vid. in b.
 Ev.

stinguit incendia, ille Lyxo ad fauces
 usque innavigat. Hic destitutus ab om-
 nibus, unico Melampo, & famulo, &
 medico utitur, ille coronâ satellitum
 cingitur, affeclarum vallatur comitatu,
 honoratur ab externis, adoratur ab in-
 quitinis, ab universis suspicitur. *Quid
 facit sitis in poculis, &c.* Non ea sunt
 tempora, quibus spicæ exangues depo-
 pulentur probè saginatas, non ea, qui-
 bus leones innoxie accubent armentis,
 non ea, quibus coronata capita paupe-
 ribus affideant. *Quid facit sitis in pocu-
 lis, &c.*

Numquid Lazarus hic non cum
 mantica duntaxat, sed & conspiciis in-
 ambulat, nec pedem, quò figat, tantum
 tentat arundine, sed & dioptrice. Pro-
 spicit forsitan, ubinam fumet caupona-
 ria, inibique prædam, quam oculis ne-
 quit,

quit, odore venatur. Mustirarem id e-
quidem, si eundem ad Magnarum limi-
na, non ad iterum latera arbitrarer
fessitantem.

Num facellanum agit bacchantium,
& illis genio indulgentibus, hic Lita-
nias decantat; ut salutem quam velifi-
cabant verbis, scyphisque mergebant,
hic votis suis à naufragio vindicaret.
Verùm & ab isto me conceptu deturbat
Notarius Evangelicus, dicens, sigilla-
tum esse, monitumque, ne hisceret. *In-
crepabant eum, ut taceret.*

Num perinde ac Samson à crapula-
tis Philisthiniorum Toparchis ad cho-
reas, & chorum sollicitatur? Repugnat
id votis ipsius, quibus Christum, & lu-
cem, non hilaria, tibiásque secta-
batur.

Altius proinde in hoc latere myste-
rium conjicio, quòd Tyreas hic sub
tempus Saturnalium ex Hierosolymi-
tano theatro, & ad templum introdu-
catur, & supra suggestum inspiciendus
singulis statuatur. Quod cum aperire
intendo, cum eodem caco ingemino;
*Jesu Fili David miserere mei, & adju-
va me.*

PARTITIO.

II. **V**ulgatissimum sacrorum volu-
minum Dictatori est, sensa sua
arcanioribus in umbrare Hieroglyphi-
cis, & veritates minimè obvias, sypa-
rio symbolorum pratextas proponere.
Suppari credo artificio, ejusdem in-
structa spiritu Ecclesia, unius men-
dicabuli larvam exhibet, ut vel in

muta icone Bacchantium evolvat in-
dolem. Quid enim triduana hæc in-
ter voluptatum illecebras infania, quam
professa, inter creata, mendicitas?
Quid aliud, quam Tyreasæ cæcitas?
Utrumque ut luculentius in Epicu-
ris hodiernis pateat, lampadem sus-
cendamus.

§. I.

Voluptuariorum mendicitas.

III. **E**T primùm quidem ad manti-
cam eorum evolvendam à
Clarissimo Africæ sidere Augustino
illam inflammo, cujus hic aphorif-
mus est: *Omnis carnalis homo est ege-
nus, mendicat à pretereuntibus stipem,
à rebus perituris voluptatem.* Illi Reges
potentissimi, illi Toparchæ, illi Sum-
mates, quorum tergus erubescit in
purpura, & pectus irradiat adamanti-
bus, hisce kalendis centones assumunt,
& à creatura ad creaturam, quasi de
fenestra ad fenestram transmeant, non
ore, sed re ipsa ingeminantes: *Date,
Date pauperibus.* Illi Crassi, Crasti-
que perinde ac in Pandochio quo-
piam constituti, cum aliàs, tum im-
primis hisce feriis suam profitentur
pauperiem; illi Duces, & antesi-
gnani exercituum non aliàs expeditio-
nes præterquam ad panem augen-
dum, lætitiàmque suscipiunt. Emit-
tunt oculos vernaculos sibi juratos, ut
formæ cujuspiam flosculum procen-
tur, aut precenur. Destinant aures, à
cytharis, ac cytharedis concentum,

*Voluptua-
rii mendici*

*Aug. lib. de
Gen. ad lit.*

ac lymphoniam efflagitaturas. Eman-
cipant linguam ad illecebras obfoni-
rum, hinc inde emendicandas. Expedi-
tur naris ad unguenta, & opobalsama
venanda. Tactus denique ad molli-
tiam quampiam depalbandam, con-
frectandamque recingitur. *Omnis ho-
mo carnalis est egenus, mendicat &c.*

Et quantumvis quivis alter huic sorti
subjiciatur, gulosi, ac carnales eò am-
plius, quò laxiùs ad saginandum corpus
suum, desideria sua provehunt. Tantò
enim studiosiùs emendicare coguntur,
quantò splendidiùs genio litare adni-
tuntur. Quod cùm imprimis Proce-
rum nonnulli, eorumque simiã, aut di-
scincti ad omnem petulantiam nepotes
committant, primatum illi jure in ordi-
ne mendicantium obtinent.

IV. Audit hæc quispiam, & me vel
sideratum, vel reum etiam læsæ eorum
majestatis redarguit, quòd centonem
purpuræ assuere, & paludamento man-
ticam injicere præsumperim.

Quæ est hæc inquit vesania, Satra-
pas è suis palatiis ad pandochia detur-
bare, pauperiem, ac mendicitatem ob-
jectare, ex Cræsis Codros efformare?
An ignoras, quantas hi strangulent gazis
suis opes? quanta vestimentorum, ac
muricis copia abundant? quantam in
aviariis, vivariis, stabulis, saltibus, ani-
mantium multitudinem alant? quan-
tam in cellariis, ac penu abundantiam
vini, mellis, olei coacervarint; quantas
in horreis, ac granariis frumenti acha-
nes numerent? Et hosce arroganti su-
percilio mendicabulis succenturiare
præsumes? Nonne meliore Calepino
Oceanum dixeris, per liberalitatis sinus,

ac catadupas sese omni ex parte exone-
rantem? Nonne veriùs fodinam opum,
aut scatebram, ex qua alii aut hauriant,
aut eruant vitæ admnicula? Nonne
cælum quodpiam proclames, quòd suis
influentiis subjectos abundantissimè ir-
rorer, ac illulret? Sit ita. Attamen quòd
dixi, repeto cum S. Patre Augustino:
*Omnis carnalis homo est egenus, mendi-
cat à pretereuntibus stipem*, & id ipsum
ferenissimorum Regum testimonio ob-
signo.

V. Prodeat hîc ad tribunal vestrum ^{Reges}
decantatissimus ille Solymarum ^{mendici.} To-
parcha David. Hem quantum regem
appello, cujus potestati regna plurima,
ac provinciæ obnoxia erant? Quantum
virum? qui tantum metallorum, auri,
argenti, æris congesserat, ut pondus
prope iniri nequiverit. Quantum bel-
latorem? cui prope dormienti urbes,
ac provinciæ, uti quondam Themisto-
cli in nassam incurrere videbantur.
Quid hic de se sentiat, ac contestetur,
conjectite, aut inquirete? Dicer is pleno
ore: Quorsum me incassum palpatis
multa mihi adscribendo, nomen extol-
lendo, opes exaggerando, vultis scire
quis sim? *Ego autem mendicus sum ac* ^{Psal. 37.}
pauper. Ille ego quem sedentem in so- ^{18.}
lio conspicitis, quem vallatum gazis,
potentemque imperio stupefcitis, quem
stipatum densis agminibus arbitramini,
mendicabulum sum unum, & quidquid
possideo, stipe quasi corrogatâ à crea-
turis & elementis obtineo. *Ego autem*
mendicus sum & pauper. Quidquid cir-
ca me fulget, quidquid me stipat, quid-
quid coronat, emendicatum est. Quum
enim à natura calvus, ac nudissimus in
orbem

orbem prodierim, plumas hæc non meo corpori, sed creaturis, à quibus illas mutuavi adscribere, & in acceptis referre cogor. *Ego autem ex me mendicus sum & pauper.* Nec multitudo & copia eorum, quæ possideo, ex albo mendicantium eximunt; sed multò magis evincunt, me inter eos eminere; utpote qui plus aliis emendicavi, ac corrogavi.

En vobis virum, en regem, en Monarcham, quin & Prophetam oracula plus, quàm è Tripode prominentem, asseritum meum comprobantem. An etiamnum me reum læsæ majestatis insimulabitis? Quid reponitis?

VI. Dicetis forsitan, Davidem id magis ex demissionis promptuario, quàm ex veritatis nomenclatura protulisse. Non contradico omnino. Quid verò mullitabitis, si aliud testimonium, & quidem impii, & abundantissimi Regis in medium protulero? Dabitis credo fidem dicenti.

Prodeat ergo Achabus Rex Samariæ perquam potens, & quid dicat attendite: *Locutus est ergo Achab, ad Naboth dicens: Da mihi vineam.* Si vocem hanc Achabi Regis ignorarem, nihil prius animum subiret meum, cum D. Ambrosio, quàm vocem esse mendicabuli cujusdam. *Quæ vox alia, inquit ille, stipem publice postulantis, nisi da mihi; Date pauperibus.* Et tamen eadem hæc vox regis est, idque non exuti regno, non ad incitas redacti, non oppressi ab hoste, sed regnantis, & plurima possidentis. *Da mihi, inquit, rogo te mi Naboth vineam tuam, quia illa plurimum ego.* Quo fine? *Ut faciam mihi hortum ole-*

rum. Opus illa habeo, non tam ad delicias, quàm ad necessitatem. *Da mihi eam.* Ecce videtis, ut hic carnalis rex mendicet, ut stipem petat. *Da mihi, date pauperibus.*

Hanc mendicitatem verò, quum aliàs persæpe, tum imprimis hoc articulo Epicureorum schola profiteretur, quæ suis velificatura cupidinibus, usque & usque, haud secus ac sanguisugæ illæ ingeminant: *Affer, Affert.* *Affer puer spumantem pateram, fumantem coturnicem, affer odores, affer cytharaque, lyrasque.* *Affer Affert.*

Non solo gutture haurire, non solis dentibus masticare, sed & auribus ligurire placet. *Affer illos grossulos extremæ necessitati consecratos, affer mutuo, undecumque accipias.* *Affer Affert.*

Quisquamne ergo inficiabitur, Corybantes Saturnales manticam gestare, & ex cœtu mendicantium esse. Neget ille, qui sibi arroganti supercilio cuncta imputat, nec Deo, nec creaturis, sibi quicquam in acceptis referendum esse arbitratur.

§. II.

Repulsa Mendicantium Bacchorum.

VII. Quid autem est quod exorant, & impetrant? Nisi planè absurdissent, audirent quòd omnis creatura ingemiscat; audirent eam à se repellere, ac dicere: *Ite ultra, ite ad alios opulentiores, nos egenæ, miseræ, vanitati subjectæ sumus. Ut nos oppresseritis & emunxeritis, non saturabimini.* Nostis

*Creatura-
rum va-
nitas.*

*Achab
regis men-
dicitas.*

3. Reg. 21.

2.

*Ambr. de
offic.*

Ibid.

Noſtis quantopere in nos deſavie-
rit Aſſuerus, quatoque apparatu ex no-
bis coaſto, centum & octuaginta ſoli-
dos dies contra famem patinariis co-
hortibus decertaverit? At nunquid
evicit? Numquid exaturatus? Neuti-
quam. Poſt tantam epularum copiam,
ventri iteratò cum ſuis ſervire coaſtus.
Et cum quotidie epulatus feratur, pa-
tet profectò jejunas fuiſſe dapes, qua-
rum & capacior ſemper, & cupidior
erat venter poſt epulas. Quæ enim in
iis eſſe potuit ſubſtantia, quando quo-
tidie vorati largè potuerunt, quotidie
devorari. Hinc conjicite fame ſatius
repletos convivas, quàm cibus, quibus
quò abundantius paſcebantur, eò men-
ſas ſtruebant uberiores.

Noſtis quàm ſplendidè Epulo ille
Evangelicus indies epulabatur, nulla
dies illi unquam Cinerum, nulla Qua-
drageſimæ, nulla Veneris illuxit: *Epulabatur quotidie ſplendidè.* Quis non
putaſſet exaturatum? Et tamen in rei
veritate dies Caniculares agebat, fa-
mem patiebatur ut canis, & idcirco et-
iam poſt fata poma fugacia captat; lin-
guam perinde ac canis exerit, guttulâ
incaſſum petità eam refrigeraturus.

Noſtis quid egerit Salomon, quòd
non Palæſtinam duntaxat, ſed & vici-
nas Provincias exhauferit. *Erat autem
cibus Salomonis per dies ſingulos, trigintâ
cori ſimile, & ſexaginta cori farina, de-
cem boves pingues, & viginti boves pa-
ſenales, & centum arietes, excepta vena-
tione cervorum, caprearum, bubalorum
atrilium.* Itane minimùm expletus?
Nullo modo. *Reperi, inquit, in omni-
bus vanitatem, & afflictionem ſpiritus.*

*Creatura
non ſati-
ant.*

*3. Reg. 4.
22, 23.*

Etiamsi totum mundum abſumpſiſſet,
abdomen non exaturaiſſet. Ergo ite ul-
tra, ite ultra, videtis quàm noſtra miſera,
egena elementa, quàm evanidæ noſ
creatura. Ite, ite ultra ad ditiorem, qui
repleat in bonis deſiderium veſtrum.

Ecce hæc eſt mendicitas veſtra, hæc,
ſi aures paululùm arrigere luberet, re-
pullâ creaturarum.

§. III.

Cæcitas Bacchantium.

VIII. **M**ihi verò ut id liquidiffimum
eſt, ita non minus cæcitas
Bacchantium. Non loquor de illa, quæ
lux corpori intercipitur; ſed ea, quæ
multò gravior eſt, & animus laborat.
Hac enim in tantum obtenebrati ſunt,
ut nec ea quæ ſupra, nec ea, quæ infra,
nec ea quæ ante ſe ſunt arbitrentur; nec
hanc ipſam mendicitiam ſuam perſpi-
ciant.

*Voluptua-
rii cæci.*

Primum indubium, non cernere ea,
quæ ſupra ſe, nec ad Deum omnia con-
tinentem, ac perſpicientem ſeſe reflecte-
re; nec cælum, aut cæleſtes indigeres,
æternamque beatitatem præ oculis ha-
bere. Etenim ſi vel lippis mentis ocu-
lis ad ea ſeſe quiſpiam reflecteret, fieri
non poſſet, ut nefas quodpiam conci-
peret, aut in conſpectu ejus committere
præſumeret.

IX. Intendit eò aciem Joſephus Pa-
triarcha etiamnum adoleſcens, ſollici-
tatus à Domina ſua, ad infandum adul-
terium perpetrandum, & illico respon-
dit: *Quomodo poſſum hoc malum facere,
& peccare in Dominum meum?* Illa vel
plane

*Joſephi cõ-
tinentia ex
Dei præ-
ſentia.*

Gen. 39.

plane non intelligens, vel intelligere se simulans replicat: Qui ni possis? Juvenis elegans, fortis robore & ad amorem natus, Dominus alibi moratur, nec ante noctem rediturus. Ah regerit iterum Joseph: Domina mea, etsi Dominus meus terrenus absit, adest cælestis, cui ego deservio, & quem timeo, & *Quomodo peccabo coram Deo meo*; loquor cum LXX. Coram Domino tuo, & meo non auderem, qui etsi mihi præfatus sit, tamen homo est; quomodo coram Deo meo, qui supra omnes est, & cum occiderit corpus, potestatem habet mittere in gehennam. *Quomodo peccabo coram Deo meo?*

Quod factum ponderans D. Ambr. brosius, addit: *Pulcherratio, quod nec beneficiis Domini deberet esse ingratus, nec occultum possit esse peccatum, quod Deo teste committeret.* Ita illi omnino impossibile videbatur, delinquere quemquam posse, intuentem ac inspicentem Deo Omnipotentem.

Quod si itaque & moderni Epicurei hoc oculo capti non essent, cum eodem castissimo Juvene concinerent: Quomodo insaniam, & malum hoc committam coram Deo meo? Et illico evanesceret omnis illicita concupiscentia, illico mentem à crimine averterent, & ad ipsum reflecterent. Nullum enim capistrum potentius ad infranandos indomitos etiam motus, atque Numinis præsentia. Nec facilius erratur, quam si Numen ex oculis sequestretur.

X. Nec itidem intuentur ea, quæ infra se, id est, non expendunt illud sine

sine incendium, illam intollerabilem suppliciorum officinam, illos Titii vultures, Sisyphi saxa, Tantali famem ac sitim. Etenim si ea in oculos incurrerent, neutiquam tam insipientes essent, ut pro modica voluptate æternatura sibi mercarentur supplicia, cælestem beatitudinem in Tænariam commutarent damnationem. Puer parvulus, etsi aurum æstimare nequit, & gemmas, attamen umbrâ virgæ à petulantia suâ illecebris coercetur. Ipsæ bestia timore stimulorum percussæ, ferociam exuunt, & lupato compefcuntur. Quæ ergo isti ad divinæ justitiæ amulsiam sese non componerent, si vel umbram Tænarii incendii ante oculos haberent?

XI. Non demum vident ea, quæ ante se sunt, quod instet mors, iudicium, æternitas, quod proxima sit Quadragesima, pœnitentiæ consecrata. Si enim ea apud se exigerent, utique agnatâ argumentandi methodo inferrent: Hæc inest est mea dispositio ad alteram vitam, ad Deum iratum placandum, ad pœnitentiam agendam? Tantine pœnitere emo? Et quis novit consilium Domini? quis diptheram illius inspexit, num mihi collaturus sit ad resipiscendum gratiam? An non hoc scelerum appendice completur numerus iniquitatum mearum? Apage, apage cum hac fallaci mucipula, non emo tanti pœnitere.

Hæc siquidem non conspiciunt, completur in iis, quod vaticinatus est Sophonias Propheta: *Ambulant ut cæci, quia Domino peccaverunt.* Soph. I. 17

Quem-

Quemadmodum hi, jam in hanc, jam in illam partem impingunt; jam in foveas prolabantur; jam in obvium quemvis cespitant lapidem: suppari ratione illi ex uno peccato in aliud prolabantur; jam contra unum, jam contra aliud impingunt præceptum, & ex unis sordibus in alias feruntur. *Ambulant ut cæci.*

Quemadmodum hi non arbitrantur imminencia pericula, præcipitia, aut vulnera, ita nec isti assequuntur, quam secum ducit, peccatum malorum catervam. *Ut cæci.*

XII. Consimili in cœcitate versabantur illi conjurati tenebriones apud Sapientem. Convenerunt illi ad Saturnalia celebranda; utque eò licentiùs frænos laxarent petulantia, nullum exceptum esse volunt forum, nullam domum, nullum angulum, in quo non debacchentur. *Venite, inquit, fruamur bonis, quæ sunt. Vino optimo, & unguentis nos impleamus, coronemus nos rosis, antequam marcescant, nullum sit pratium, quod non pertranseat luxuria nostra. Nemo nostrum exors sit letitia nostra, ubiq; relinquamus signa letitiæ.* Eamus, inquit, de taberna in tabernam, de uno cellario ad aliud, ubique choros ducamus, saltibus & tripudiis cuncta refonent, nulla sint vina, quæ non delibemus, nullum gaudium, quo non inundemur.

Venite. Gloria nostra sit, siphones plurimos exhaustorum cadorem in galleris indices circumferre, Libero Patri liberrimè litasse, & monumenta lætitiæ in annales transferenda posteris transmississe. *Venite.* Ita illi.

Quem autem suæ cœcitatibus, ac noxiæ petulantia fructum retulere? Patentur ipsimet apud eundem Sapientem: *Ergo erravimus à via veritatis, & justitia, lumen non luxit nobis, & Sol intelligentia non est ortus nobis.* Eheu nos miseros! eheu æternum fulminatos, quò tandem per licentiæ nostræ dedecora devenimus? quem fructum luxuriæ nostræ retulimus? quod commodum festivitatum nostrarum depravatissimarum lucrati sumus? Ex criminum nostrorum tenebris, ad exteriores inferni devenimus, crapulam nostram sempiternis diluimus incendiis; petulantia nostra a vernalibus coërcetur ergastulis; pro odore fœtorem intolerandum; pro masticò picem & sulphur; pro rosis spinas; pro voluptate tormenta hæreditamus. *Ergo erravimus, &c.* Eundem nobis erat per viam arctam, per viam mortificationis, & crucis, per viam mandatorum Domini; nos autem ambulavimus ad speciem quidem amœnas, revera autem difficiles; prima fronte rectas, altera autem obliquas; primo intuitu roseas, altero spinosas, per quas demum ad hanc miseriarum catastrophem devoluti sumus. *Ergo erravimus, &c.* Eclypsim passi sumus in conscientia, quam tota æternitate illustrare haud sufficimus; errorem in intelligentia, quam nullus Aristoteles, aut Plato jam corrigat; malitiam in perversa voluntate, quam nulla deinceps incendia expient. *Ergo erravimus.*

XIII. Hac eadem cœcitate se captum fuisse in peccatis suis, profitetur vir secundum cor Dei, dicens: *Comprehendunt me iniquitates meæ, & non potui, ut* *vide-*

Sap. 2. v.
6, 7.

Sap. 5. vi.
6, 7.

Davidis
cœcitas
in peccato.
Pj. 39. 13.

viderem. q.d. In tantam deveni per scelera mea miseriam, ut undecim mensium spatio, perinde ac cæcus fuerim, nec divinam Nemesim, nec impendentia alia mala expenderim. In gravi eram periculo finalis impœnitentiæ, obstinantiæ voluntatis, ac desperationis; *Et non potui, ut viderem.* Infernus aperuit os suum ad me devorandum, *Et non potui, ut viderem.* Iniquitas, mentis meæ oculum in tantum premebat, ut falsa inter, & vera, carnalia ac spiritualia haud discernere. Venit Nathan Vates ad ipsum, proposuit eidem sub schemate scelus suum, sed non potuit videre, quoad extenso pollice in eum detonaret: Tu, Tu, *Tu es ille vir.* Tu es ille adulter, ille homicida, ille raptor. Tum primum respuit, agnovit, pœnituit.

Sodomitarum cœcitas.
Gen. 19.1.

XIV. Hac cœcitate laborabant Sodomitæ, de quibus Hagiographus meminit, quod cœlestes Genii sub vesperam eos invisere. *Veneruntq; duo Angeli Sodomam vesperi.* Commentatoribus id facinus paradoxum, aut mysticum videtur. Nam quid est, quod Angeli lucis tenebras sectentur? Cur urbem non ingrediuntur pleno jam die? Si ageretur de Angelis luteis, dicerem ex oraculo Domini, casuros in foveam. Qui enim in tenebris ambulat, nescit, quò vadat. Ferales alites amant caliginem cum oculo adulteri, non felicitatis nuntiæ. Suspectus mihi omnis est, qui diem vertit in noctem, lucem in tenebras. Quid itaque mysterii, cœlestes Internuntios sub serum crepusculum Sodomam petiisse? An quòd officiis urbanitatis, ac humanitatis omnigenæ, ab Abrahamo reîmorati sunt? At certè sub

noctem ab eo non expediti. Num via longior aut impedita obicem illis posuit? At supra alas ventorum vehuntur. Quid itaque? Id sanè, quia tenebris involuti erant. Etsi ipso meridie venissent, nihilominus tenebras offendissent. Ubi enim concupiscentia carnis imperat, ibi Sol Justitiæ radios subtrahit, & caligine involvit.

Eat jam nunc ipsorum quispiam, & dicat cum Apocalyptico Præsule: *Dirves sum, & locupletatus, & nullius ego.* Ego reponam cum eodem Angelo: *Nescis, quia tu miser, & miserabilis, & pauper, & cæcus, & nudus es.* Miser & miserabilis ex natura ipsa, miserior ex lapsa, miserrimus ex ultroneo animi vitio, infecta. Cæcus per ignorantiam summi boni, ac summi mali, per vilipensionem gratiæ, & gloriæ, per errorem vitæ perversæ.

Apoc. 7.
v. 17.

XV. Quid igitur rectiùs agam vobiscum, quàm ut baculum, quò viam tentare, & ad orbitam recti redire polleatis, sufficiam. Hic verò S. Hieronymo Crux est, & *Dux cœcorum, errores expediens, & ad lucem veritatis adducens.* Hoc scipione apprehenso, cum Evangelico cæco identidem exululate: *IESU, Fili David, miserere mei.* JESU, cujus nomen dulce, & amabile, plenumque salutis, cujus natura bonitas, cujus voluntas pietas, ac misericordia. JESU, qui cùm non essem, tuâ omnipotentia conditus sum, cùm Sathanæ devotus essem, sanguine tuo pretiosissimo redemptus sum; cùm perversus essem, misericordiâ tuâ revocatus sum.

S. Chrysost.
hom. de
S. Cruce.

IESU Fili David. Non invoco jam in throno ad dexteram Patris sedentem,

tem, ac fulmina torquentem; sed in præsepi jacentem, aut ubera matris lactantem, nec filium cuiuspiam Judicis, aut Tyranni, sed Davidis mansuetissimi. Memento, ut ille Sauli hosti suo capitalissimo ignovit; Memento, ut Ægyptii servum in agro derelictum crexit, & animam prope agentem ad vitam revocavit. Memento, ut improperti & insultanti sibi Semei indulsit; memento, ut omnes recepit, qui erant oppressi ære alieno.

- Psal. 32.* Memento mei, & miserere, secundum latitudinem misericordiae tuæ; quia: *Misericordia tua Domine plena est terra, quia: Suavis es universis, & miserationes tuae super omnia opera tua. Miserere secundum longitudinem misericordiae tuæ. Quia misericordia tua ab aeterno, & usque in aeternum super timentes te.* Vel ut SS. Genitrix tua cecinit: A progenie in progeniem timentibus te. *Miserere secundum altitudinem. Quia exaltata est, usque ad calos misericordia tua.* Miserere secundum profunditatem, quia *misericordia tua usque ad abyssos, & si millies infernum meriti sumus, in misericordia, & miserationibus multis sustines, ut salves. Miserere per sanguinem, quem fudisti; per vulnera, quæ suscepisti, per crucem, quam tulisti, per mortem, quam obiisti. Mi-*

serere dum tempus est miserendi. Etsi enim Petra es, non eris durior illa in deserto, quæ pulsata profudit aquas largissime. Etsi es dives, non eris immitior illo Epulone, quin micæ de mensa tua decidentes indulgeas. Etsi es Judex vivorum, ac mortuorum, non eris durior illo iniquo, qui vel ob solam importunitatem viduæ jus dixit.

Itaque, Miserere mei. Non me perdat iniquitas mea, quem fecit omnipotens bonitas tua. Quæ utilitas in sanguine meo, dum descendero in corruptionem, (damnationem, inquam, æternam) Miserere mei, quia caro sum, de carne tua, & sanguis de sanguine. Noli spernere, ac damnare carnem, ac sanguinem tuum. Miserere etiam omnibus absentibus Bacchum sequentibus &c.

Hunc in modum dico exultate sine intermissione, & ubi benignissimus JESUS ad cor loqui dignatus fuerit: Quid vis ut faciam tibi? Dicit: *Domine ut videam.* Ut videam, & agnoscam turpitudinem, ac malitiam peccati, ut videam & assequar pretium gratiæ, ac gloriæ; ut videam ac cognoscam, quæ tibi sunt placita; ut videam te tandem facie ad faciem.

Amen.

